

צילום: ניר דמון

צילום: מולי ה רמתי

"מגיע גיל שבו כבר פחות חשוב לך מה יגידו, ואז אתה יכול לעמוד מהצד, להסתכל על עצמך ולצחוק. ברור שהגוף משתנה. אני אוהבת את השינוי שמתחולל בי. צריך לרקוד בגיל מבוגר כדי להעלות לבמה את האמת של החיים"

דיוקן של שינפלד, עבודה של רות צרפתי. צילום: חן ארדה

שהניבה לשינפלד עוד הצעה מוכוננת - לשוב לבית הספר של גראהם וללמוד את התפקידים הגדולים שיצרה כוהנת המחול, תפקידים שאותם היא עתידה לרקוד בלהקה החדשה שאותה הגתה הברונית ושתיקרא לימים "בת שבע". הלהקה הצעירה שגשגה, שינפלד הפכה מהר מאוד לסולנית, וביצעה כארבעים תפקידים ביצירות של גדולי הכוריאוגרפים בעולם: גראהם, ג'ון טטלי, ג'רום רובינס, ג'ון קרנקו, אנה סוקולוב ורבים אחרים, וגם של יוצרי מחול ישראלים דוגמת רנה ירושלמי, מירלה שרון, משה אפרתי, אושרה אלקיים ועוד.

למצוא את הקול הפרטי

עם פרישתה מלהקת בת שבע עברה שינפלד לקוטב השני והמירה את הדרטה, את הפאות הגדולות ואת האיפור הכבד ביצירה מופשטת ומינימליסטית, ועשתה שימוש בימתי באבזורים גאומטריים כמו קוביות, מקלות וחישוקי מתכת. בהמשך יצאה אל הטבע ובחרה לרקוד עם ענפי עצים, עם מים וצדפים ועם רוח וחול. מן החפץ פנתה לאור ולצל, ל"אין חפץ", ויצרה את "אור" הנפלא, שבו שיתפה פעולה עם המעצב שלמה שטרנפלד. הפרק הרביעי ביצירתה העצמית הוקדש בעיקרו לעבודה עם וידאו, ואחריה ניהלה מערכת יחסים אינטנסיבית עם מחול משולב בשירה, ושאהב השראה מהמילה הכתובה. לאחרונה, אף שהיא מאוד אוהבת שירה, חשה שזו מאבדת קצת מכוחה. "רציתי למצוא בעצמי את הקול הפרטי שלי", אמרה.

בשיח גלריה שערכה לא מזמן בתערוכה שלה, הדגימה שינפלד באופן טרזני את הגילוי החדש שלה. היא עטתה על פניה חלקי מסכות ונכנסה באמצעותן לשלל דמויות, תוך שהיא מלהגת ומאלתרת במהירות משחק קולי נהדר ומלא הומור. היא לוקחת את אלה למופע החדש שלה, וחוגגת בדרכה את הפרק השישי ביצירתה.

עד מתי תמשיך? "כל זמן שאני יכולה". ■

למוזיקה ולמחול בירושלים, ובאחד השיעורים לכדה את עיניה של גראהם. היא הציעה לשינפלד מלגת לימודים בבית הספר הנודע שלה בניו יורק, ובהמשך זכתה במלגה נוספת ל"ג'וליארד", הקונסרבטוריון המפורסם ללימודי אמנויות, שבו למדה כוריאוגרפיה, מחול מודרני ובלט קלאסי, מוזיקה ועוד. בג'וליארד פגשה גם את מי שהפכה לידידתה, הכוריאוגרפית הגרמנייה פינה באוש. שנים אחר כך הופיעה שינפלד עם להקתה בתיאטרון של באוש בוופרטל, ובהמשך גם הציעה לה באוש לנהל את בית הספר שלה, הצעה ששינפלד שקלה ברצינות, אך החליטה לבסוף להמשיך לרקוד וליצור בארץ. עם שובה מג'וליארד הקיטה שינפלד להקת רקדנים והעלתה אתם מופע חדש וראשון מיצירותיה. התכנית, שזכתה לתמיכתה של הברונית בת שבע דה רוטשילד, נחלה הצלחה

המקום בו אני נמצאת מתאים לי עכשיו בדיוק, הוא מסמל בעיניי תהליך שנמשך כבר שנים, שבמסגרתו אני מנסה להשיל עוד ועוד קליפות כדי להגיע הכי קרוב לפשטות, ובחן כך ליצור אינטימיות עם הקהל שלי

לקסון, קצתו סספיקי, היום מענינים אותי יזרים אחרים, אני בעליהם להתרשם בעלה נטר, כמחזה של כך היר, אני אהבת את הנוף ומורה לו, כי בעיניי הוא גם סאתו מאו לעולם, אני לומדת אותו גשורת שנים, ויש לי עוד המון עבודה, כעת, עוב העלאת "שילובים אלהורים" חרש שיל, היא אומרת שישטפנים לט את המוח כשאמרים בעצמי זה יפה ורק זה סופר, "צריך לרקוד בגיל מבוגר כדי להפלת לבמה את האמת של הדיים", היא מבורה.

גראהם, גלוק ובאוש

שישלו גלוק בתל אביב, התחילה ללמוד בלט קלאסי אבל היה ארבעות, ואספר אחת בארץ טופס של מידה גראהם, מונת המחול של המאה ה-20, האקסטה והחליטה לעבוד ללימודי מחול מודרני אבל רינה גלוק, כנה שנים אחר כך, לקראת שחרורו ממצבא, הושתתפה בקורס קיץ של האקדמיה

מורנים קטני וראו ישים להפליא כפי צנטס, המתכתבים גם עם ההנהגות המחוליות ומעניקים לה עוד רבדים, "הקוסם הזה מתאים לי מכיוון ביוני", משתפת שינפול, "הוא מסמל בעיניי תהליך שנמשך כבר שנים, שבמסגרתו אני מנסה להשיל עוד ועוד קליפות כדי להגיע הכי קרוב לפשטות, ובחן כך ליצור אינטימיות עם הקהל שלי". ההשפעה על גוה שורקויה שפתיים, כשהקהל יושב הרחק במחנה, כבר אינה סתאמה להרגשותיה, במקביל היא חוקרת את הפשטות האת הטון, ולאחרונה גם את כלי הגינתה הזי וזמן שלטו - הקול האנושי, זה שכל אחד יכול לעשות בו שימוש וליצור באנרגיותו קשר, הקולות שהיא ורקדניה מסמנים - עקבוקים אנוחות, צחקוקים ובלמוליס, טעין ג'יבריים שאת הלוקס אפשיי בחולל לשיער מותח הארטיסטית, החריכים או העזת הנון - מרערים חרות שליטה את הנפוש להנחות ודווקי, לעולםם של תנועות, לעולם האנושי של טום הנצבת המטה שבה התקיימת היא אינטימיות, מסדרת כנות, ולא פחות חשוב - מאפסיות הומור, "מניע גיל שבו כבר פחות חשוב לך מה יבדו, ואו אהת יחול לעבוד קצת מרדו, להסתכל על עצמך, לעצוק", אמרה לפני לעבוד קצת מרדו, להסתכל על עצמך, רוקוד בגיל מבוגר, וחוסית, "כרוי שהנוף מסתנה, אני אהבת את השינוי שמתחולל בו, אני כבר לא גרינה

רנה שינפול, הפרימה בלרינה של המחול הישראלי, שגנעה בפסגת כסולנית מובילה בלהקת בת שבע, זכתה לכוריאוגרפיות שתפרה למידותיה מרתה גראהם, הופיעה על הבמות היוקרתיות ביותר והשתתפה בפסטיבלים הבינלאומיים החשובים, נמצאת כיום במקום אחר לגמרי | יעל אפרתי

של גראהם, שהגיעו לה יוקרה ופרסום, אבל בשלב מסוים, סיפרה לאורינו, הרישה שהמספר החל כך ודעתי על מדיאה כמורד במורתה היווצרית, יאה שינפול לרוך עצמאת משלה.

הקול והמחול

לאורינו, במסגרת האירועים לעיון שישים עזית קרויה, נערכה לכבוד שינפול, באמרי, הערות והמוסקטורה מצאה זווית מל - טנא בנית האמנים בתל אביב, עם, בחלל העליוני רלכן והפשות ספיריות מדייקות, רוקדת עכשיו שינפול עם כובעת ורקדנה את הפרק הטובי ביצירתה, היא מודינת הטון, מפותת את שיניה הארון, נוגנת ברוקטים שלה, וטופט על גבה זוג כנפיים /אא גליטה אזוריות שאותיה היא "שוחפת" כרגליה האחר כך עושה על גופה ועל ראשה ונרמית לעיין נודיה רוחנית, בינתיים, מסול,

חלל היטה של הלריה, בוחצתי תנוחת תרוספסקיטנה על טנולו יצירתה - בין הגלום רוקדת ברוקטים צעירה וטעני ורדא מרורים המוקצים כלום על הרקד שמטלו, כשרא מוקפת ביציות שהקריטה לה אור לישטין, ורה נוספי, טטה שמרדשוה האריום, ופול שורה אחת של ציטים רישבים קרוב-קרוב - בראה שרבי מוח לול, רח שינפול, ח'מרינה בריחה של הפחול הישראלי, זאת נשנעה במסגרת כמליות בלהקת בת-שבע, וחתה למריאנונות שחמה למוזיקה מרתה גראהם, מונת המחול של המטה ה-20, והופיעה על הבמות היוקרתיות ביותר, נמצאת כיום הארטיסטית במקום אחר לגמרי, היא כבר לא גרינה וגם לא רנה את החלילית הנודות הללו, והטעם שבית רוקדת את ארטיאה, את מדיאה או את לילית של גראהם ורו חלל סקס שנים מסוגות, שבין הענבה ברוקדית נודיה ומרשנית סיווחת

עונתו של המחול הישראלי בפסטיבלים הבינלאומיים